

Fastelavns søndag 2025

Salmer: 749, 192, 13

Matt 3, 13-17

»Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?« hørte vi Johannes Døberen sige for lidt siden. Han var ikke hvem som helst, han levede efter Guds lov, og i dag ville vi sige nærmest bæredygtigt, fordi han levede afsondret i ørkenen, når han ikke døbte folk, fik ingen klimabelastende børn, gik klædt i kameluld og hans føde var græshopper og vilde biers honning. Johannes var ikke ræd for at sige folk sandheden om dem selv, og han var ligeglad med, om folk var mægtige. Da kong Herodes Antipas havde ladet sig skille fra sin kone, giftede han sig med sin halvbroder Filips efterladte kone, og det blev betragtet som en stor synd. Ingen turde dog sige det til kongen uden Johannes. Det kom senere til at koste ham hans hoved, så han var ingen tøsedreng, men her møder vi ham fuld af

usikkerhed, fordi han ved, at Jesus er den, der skal komme, at han er Guds søn, Guds salvede. Men allerede her viser Jesus os det stof, han er gjort af. For han siger til Johannes: »*Glem dine mindreværdskomplekser, du skal døbe mig, for sådan opfylder vi al retfærdighed.*« Det er et mærkeligt udtryk, det med retfærdighed, men der ligger nok det i det, at det, Gud har bestemt, er retfærdighed, er retfærdigt. Det har noget med hans vilje at gøre. Og den vilje er god. Jesus bliver altså døbt af Johannes, som Gud har villet det, umiddelbart efter kommer Helligånden over ham, og Gud fortæller alle, at Jesus er hans elskede søn, i hvem han har velbehag. Jesu dåb er vigtig, for alle, der bliver døbt med den kristne dåb, bliver ét med ham, d.v.s. vi bliver konger med ham. Og en konge ved vi, hvad er; vi skal kære kattedronninger og -dronninger senere i dag.

Men når nu Jesus er konge, og vi er konger og dronninger med ham, hvad ligger der så i det? En konge har jo magt, og magt ser vi udøvet overalt i verden i

denne tid. Det er sådan en slags uhyggelig fastelavn, der foregår, hvor vi slet ikke ved, hvad der gemmer sig bag maskerne, og det kan nok give os søvnløse nætter.

Derfor er det vigtigt at vide, hvad der gemmer sig bag masken på ham, der virkelig har magten, nemlig Gud, og hvordan han udøver den. Det kan man finde ud af, hvis man læser videre i biblen, så sker der nemlig noget efter Jesu dåb i Jordanfloden. Den Ånd, der kom over ham, da han steg op af vandet, førte ham nemlig ud i ørkenen, og her sultede han i 40 dage og 40 nætter. Det er derfor fasten i kirken varer 40 dage. Og vi kan nok regne ud, at Jesus var godt sulten, tørstig og svag efter dén faste. Han sad på en stor sten og hang med hovedet, da han pludselig bag sig hørte en stemme. Han var altså ikke alene. Stemmen sagde indsmigrende: *»Hvis du er Guds søn, så sig, at stenene her omkring dig skal blive til brød.«* Det var fristeren, der var på spil, den samme, som vi møder nede for enden af kirken, der frister Eva til at ville blive som Gud. Han ville have, at Jesus smed

sin menneskemaske og prøvede derfor at provokere ham til at vise sin guddommelighed.

Nu skal vi se, om Jesus faldt for det trick. Han var jo ved at være godt mør. Men han svarede: *»Der står skrevet, mennesket ikke lever af brød alene, men af hvert et ord, der udgår af Guds mund.«* Det var den første prøve, men fristeren havde også læst i biblen, det kan han nemlig godt, så han var hurtig til at fyre en ny fristelse af. Han førte Jesus ind i Jerusalem, op på tempelbjerget og bad ham springe ud fra det: *»For der står skrevet,«* sagde han, at Gud *»vil give sine engle befaling, og de skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten.«* Men Jesus var hurtig på aftrækkeren og svarede, at *»du må ikke udæske Herren din Gud.«*

Nu satte fristeren alt ind og tog Jesus med op på et andet bjerg, der var endnu højere end tempelbjerget. Derfra kunne man se alle verdens riger og deres herlighed. *»Alt dette vil jeg give dig, på én betingelse. At du kaster dig*

ned og tilbeder MIG!» »Vig bag mig Satan!» sagde Jesus, for ham var det naturligt. Jesus havde gennemskuet ham, og Jesus var jo kommet for at tjene Gud og ingen anden. Det forstod Satan den dag og måtte forlade stedet med uforrettet sag, og – fortælles det – der kom engle og dækkede bord for Jesus. Hvad var det så for en magt, Guds søn havde? Det var magten til at gøre godt, at helbrede, at tilgive, at vække de døde, at fortælle mennesker om sin faders rige. At bære vidnesbyrd om Gud i verden. Han levede simpelthen sin faders vilje ud, han blev den retfærdighed, Gud havde bestemt skulle gælde for alle, der tror på ham. Men verden er, som den er, det var den også dengang; den regner ikke godhed og mildhed for noget. Den opfatter det som svaghed, og det har mennesker også let ved og vil hellere have alle riger og deres herlighed. Ikke altid af ondskab, mange gange vil mennesker gøre godt med magten, men de ender altid med at blive grebet af den. Magten tager magten fra dem. For hvor magten er, der hersker løgnen, forvirringen, mørket og desværre også

ondskaben, men hvor Jesus er, der er sandheden, klarheden, lyset og godheden. Selv, da han hang på korset, var det sådan han var; der hang to røvere på hver side af ham, og den ene kunne se, at han var uskyldig, og Jesus sagde til ham: *»I dag skal du være med mig i paradiset!»* Så selv en røver kan blive konge med Jesus. Den mægtige Gud lod sig altså blive afmægtig for at opfylde al retfærdighed, og det skal vi være glade for, for det er eneste, der kan give os håb i en tid som denne; det er meget bedre at være konge og dronning sammen med Jesus i hans faders rige end at kæmpe for magten i verden. Og derfor kan vi trygt sætte vort håb til, at han også til os vil sige: *»Vi går til Paradis»* sådan som vi skal synge om lidt. Men først skal vi bede om, at hans rige må komme. Derfor vil sammen bede Herrens bøn.